

LA SITUACIÓ POLITICA

A.—¿Todavía está usted aquí, D. Pepe? ¿Crei que se había marchado?

—No; me han dicho que aguarde hasta que me avisen, que ya me avisarán.

SEMBLA que lo de la restauració del Carnestoltes barceloní es cosa que va de serio, y valgui la paradoxa.

Per de prompte, n'es garantia el que hagin patrocinat aquesta iniciativa les entitats artístiques, utilitaris y d'esbarjo de més importància a Barcelona, totes les quals passen aquets dies el gran triàngol pera portar a efecte la patriòtica y humanitaria iniciativa d'endolcir a llurs coterranis aquesta trista y miserosa vall de llàgrimes, en lo que bonament sigui possible.

Encara que oficialment no se sapiga res a hores d'ara, se parla de donar fastuositat a la rua, d'una cabalcada artística, de concursos de carrosses y de trajes, de certàmens de disfresses infantils, etcètera, etc., tot lo qual es més que suficient pera tenir prou amoinats als organitzadors, degut, principalment, a lo perentori del temps, perque ja es cosa sapiguda que en aquet país no hi ha manera de posarse a fer les coses a la seva hora. Així hem vist en algunes ocasions que'n ha atrapat Tots Sants guarnint encara els carrers pera les festes de la Mercè y clausurar una exposició quan ab l'última paraula del últim discurs se clavava l'última punta en les obres d'instalació.

Però nosaltres som així, y feina tindria qui ens volgués canviar; la precipitació, les angúnies, l'afany de fer impossibles ens són tants altres al·licients pera fer les coses que, d'altra manera, potser may acabaríem de realisar.

Així no es d'extranyar veure aquets dies a n'els conspícuus representants de les entitats *carnavoliques* anar de Ceca en Meca arranant preparatius y resolent dificultats, ab una cara d'amoíno y un malhumor que se'ls emporta, fins el punt de que, més que per bons patricis que's preocupen desinteressadament de proporcionar hores agradoses y d'honesta distracció al pròxim, qualsevol els pendria per caps de casa que tenen a n'algu de la família de cos present y estan fent les diligencies preparatòries pera l'enterro.

Concebir una cosa, costa poch generalment; realisarla, principalment per lo que's refereix a n'aquells últims detalls que li donen efectivitat y ab els quals, per semblar nimis, ningú sol compartir, ja es cosa de major empena.

Però quan un es al ball no li toca més remey que ballar, com me deya l'altre dia el president del *Pensil Familiar*, societat d'esbarjo que va comprometre a aportar una carrossa alegòrica a les festes projectades.

—Estich realment amoinat—me deya el pobre home, suant d'angunia.

—Sí que'l veig tristot—li vaig fer jo, prenent aires commiseratius y disposat a consolarlo.

—No me'n parli; fa una setmana que no menjo, que no dormo, que no somio més que ab el ditxós camió, ab adornistes, ab atrezzoos...

—Això es neurastenia.

—Ca, no, senyor; això es l'*Apotheosis de l'Alegria*; la ditxosa carrossa que ha de figurar a la rua per compte de la Societat.

—Ah, ja...

—Calculi que, a darrera hora, a la figuranta que devia representar el *Plaer* se li ha declarat una erisipela, y ja compondrà vostè que en aquestes circumstancies...

—Ja, ja; el símbol resultaria excessivament convencional.

Però a la fi ve que tot se resol, que tot se concilia y que,

ab més o menys lliniment, ab més o menys ordre y ab més o menys retràs, se celebra la festa y saben desde ahont solen fruir-la els organitzadors? Regularment desde'l lliit, aclaparats, retuts, esdernegats, ab una febre que se'ls emporta y ab desvaris congriadors de visions en les que s'apareixen tots els elements decoratius del magatzem de can Vinyals y de la botiga del Escaler, ballant una grotesca dansa dintre del cap del malalt.

Y tan donada com es la gent a criticar les coses, y tan lluny com està del pensament de les multituds la idea de les penes y de les angoixes que tot allò ha costat!

—T'ha anat be, donchs, per l'Amèrica?

—Sí, noy, en un any he pogut arregar lo necessari... pel viatge de tornada.

Benemèrits cent voltes els qui ab esperit tan altruista, arriscant censures y males notes, abandonant familia y interessos, treballen pera procurar el be general.

Perque no es tan sols el divertiment dels barcelonins lo que tracta de procurarse en aquet projecte de Carnestoltes que's troba en vies de realisació, sinó el desenrotlló y foment dels interessos materials de la ciutat, mitjansant l'afluència de forasters que vinguin a deixarnos llurs quartets, a cambi de les bones estones que'ls hi proporcionem.

Per això cal que puguin trobar aquí un ambient d'alegria y de prosperitat a la formació del qual tots hem de contribuir per patriotisme.

Massa s'ha dit que Barcelona es una ciutat agitada pels odís polítichs; donchs demostrem lo contrari, fent que durant els dies del Carnestoltes tothom vegi anar a n'en Prat de la Riba de braset ab en Gubern, a n'en Lluhi del den Cambó y a n'en Carles de Fortuny del den Mariano; massa s'ha propagat la especie de que Barcelona es una ciutat insana, donchs cal que'ls reumàtics fassin un esforç pera caminar ben drets, y que'ls tísichs s'aguantin l'estossegar, y que'ls agonitzants esperin a morir-se el dimecres de Cendra, per altra part, també més propi pera semblants operacions; prou s'ha murmurat respecte a la crisi econòmica de la gran urbs catalana, donchs procurem desmentir la versió, sopant dos cops, encara que no tinguem gana, y lligant els gossos ab llangonices, aquells que disposin d'una y altra cosa.

Dintre d'una ambient aixís, no dubtin ni un instant de que'l Carnestoltes tornarà a arrelar entre nosaltres y que conseguirà el mateix esplendor que'ls tan acreditats de Nissa y de Venecia, y no'ns surtin els esperits forts y trascendentalistes ab la objecció del *cachet* de poble voluble y lleuger que això'ns pot donar, perque, mal per mal, els més convidran ab mi que es forsa millor que Barcelona sigui coneguda a Europa per la «ciutat dels confetti» que no pas per la de les bombes, y més consolador que'ns partim els llavis de tant riure—sigui de grat o per forsa—que no de tant clamar misericòrdia.

Tals són les consideracions que'ns sugereix el nou intent de restauració del Carnestoltes barceloní, tan decaigut d'uns quants anys ensà, més que per manca d'humor, per abús de la veneració

—Al Liceu vas sense afeitarte?

—Ja veuràs, com que avuy ens donen «El Barbero», me faré passar la navaja allí mateix.

que aquí hem tingut sempre al den Momo, y no es naturalment cosa que'ns fassi major ilusió dedicar tres tristos dies del any al desenfrè carnavalesch, quan en política, en art, en lletres y en tot, podem fruir a diari d'unes comparses molt ben presentades y d'unes disfresses gracioses de debò que tots, qui més qui menys, coneixen fins a través de la careta.

LLEIXIU

Pot-pourri setmanal

Una denúncia

L'altre dia un bon senyor
se'n va anar a l'alcaldia
a denunciar que de nits
quasi dormir no podia.

—Prengui opí—li va dir
el jutge. Prò ell, al moment,
va respondre diligent:
—No; si es que no puch dormir

perquè'l vehi del costat
té una filla bastant gran
que's passa les nits cantant,
molestant tot el veïnat.

El jutge, ab molt bon acert,
va citar al tal vehi
y quan el va tení allí
li preguntà si era cert.

—Sí, senyor; tinch una noya
que està aprenent de cantar

perque ha de debutar,
i y no n'està poch cofoya!

El jutge ab gran interès
preguntà: ¿Es tiple o contralt?
—No, no arriba pas tant alt;
tiple lleugera y rès més.

Sentint la resposta dada
el vehi, que era al darrera,
respongué: ¿Tiple lleugera?
¡Ja pot dir tiple pesada!

Recullida de captaires

Entre'ls molts pobres que agafen
darrerament n'hi ha hagut un
que's feya pasar per *cego*,
prò hi veyia de tots dos ulls.

Al preguntarli l'urbano,
per què enganyava a la gent,
ell va respondre molt serio,
que'l que deya era ben cert.

Y pera explicar la cosa,
afegí, ab gran convicció:
—Quan capto pel pobre *cego*,
me refereixo al meu gos.

Y en efecte, l'acompanya
un gos vell, magre y xarxach
que, tal com el pobre deya,
era *cego* dels dos ulls.

Una precocitat

Un senyor, no fa molts dies,
se passejava ab un nen
per la Plassa Catalunya,
quan va trobà a un amic seu.

Van parlar de varies coses,
fins que en la conversació
hi sorti l'afició boja
que s'ha despertat pel joch.

Parlant de La Rabassada
y de les obres que's fan
en el cim del Tibidabo,
diuen, també per jugar,

la conversa va allargar-se
tant, que per fi el pobre nen,
cansat de tantes histories,
se va posar impacient.

—¿Què vols?—li va dir l'en pare.
—Vuy anarimen a jugar.
Prò ell, tornant a sa conversa,
respongué:—¡Quan siguis gran!

PLAVIUS

Desde París "s'enciende"

(De nostre corresponçal molt particular)

«On ne danse plus».—«Les petits rats».—Sabotage
racional.—Paris està en peu.—Paris y Cullera.—
«La Seine monte toujours».

La vaga de bailarines del Teatre de l'Opera va
seguint. El director del teatre, com a mida pri-
mera, les ha despedit a totes, de manera que la
grève de danseuses ja no es *grève*, sinó *renvoi*.

Com es natural, la Direcció de l'Opera està re-
crutant danzarines «jaunes» (esquirols) pera su-
plir les que estan en vaga.

Aquestes s'han reunit varies vegades en un local
del boulevard Clichy, però com que prohibeixen
rigorosament que entri ningú més que elles en la
sala, no se sab quins seràn els acorts que hauràn
prés.

Com a bon reporter, he procurat indagar y, ab
totes les reserves, dono la noticia de que sembla
que les *grévistes* s'han juramentat pera esperar
cada nit a les bailarines «esquirols» a la sortida de
l'Opera y atacarles ab garrots, fils ferros, fuets,
etcètera, mirant de ferirles a les cames. Ja's fa un
calembour en aquet sentit.

El *sabotage des jambes* es l'únich *sabotage* ra-
cional.

Si be, en realitat, l'únich *sabotage* racional *ce le*
sabotage des pieds, que es allí ahont van millor els
sabots.

Interrogada una de les bailarines, respecte'ls

perjudicis que la vaga els reporta, ha contestat:

—*Pas de mal. Je suis au contraire très contente de ce qu'arrive.*

—*Mais, pourquoi?*

—*Parce que la presse nous appelle les «petits rats».*
Efectivament, la premsa y els sindicalistes de
l'art del teatre, anomenen a les bailarines «petits
rats» o ratolins.

Y per una *danseuse* de l'Opera val més això que
l'escudella. *C'est très parisien.*

Y passant a una altra cosa, tinch el gust de comu-
nicalshi que París encara està en peu. Dich això
perque cap societat secreta internacional ha dit
rès, ni cap manifestació socialista s'ha organisa-
t pera protestar de la condemna que ha caigut so-
bre un carreter.

El dia 20 d'aquet mes, la guillotina s'ha alsat a
París, a la capital de la República. Y París, que
tantes manifestacions ha vist en les que's protes-
tava d'execucions a Espanya, no ha dit rès. Y
val més caure en gracia, que ser gracios.

Vostès me diràn que'l crim que havia comès
aquet carreter ajusticiat devia ser molt més ter-
rible que'l que's va perpetrar a Cullera, per exemple.

Això va a apreciacions. El fet va ser, que men-
tres uns carreters disputaven ab uns policies, per
obstruir un carro la circulació, passà per allí un
altre carreter, Arthur Renard, qui ficantse en la
discussió, no trobà millor argument que'l de treu-
res el revòlver y tirar contra dels agents, ma-
tantne dos.

En vista d'això, va ser condemnat a mort y
se'l va executar públicament a París el dia 20 del
actual, sense que'l món trontolles, ni les esferes
s'enfonzessin.

LA VAGA DE L'ANY DE LA PICOR

—¿May dirien d'ahont vinch...? ¿De batejarme!

—¿Fins ara?

—Com que'l dia que vaig néixer ja hi havia vaga de cotxers, he tingut d'esperar ser gran per atiarhi pels meus passos.

—Pepet: ¿d'ahont vens an aquestes hores tan embolicat?... ¿de la Gran Penya?

—¡De la gran pinya!

Me dirèu que'l crim no era polítich. Deixant apart el considerar fins ahont era polítich el de Cullera, hem d'afegir que, al tirar contra'ls agents, l'assassi va cridar: *¡Vive Liabeuf! ¡Ja l'ai vengé!*

En Canelejas, quan tingui de fer justícia, pera fer callar als socialistes francesos no ha de fer més que enviar el reu a París pera que sigui executat allí. Aixís s'estalviarà les consegüents protestes internacionals, que tanta por fan al nostre President del Consell.

El Sena va pujant. Ja es en el mateix centre de París que les estacions dels *bateaux-mouches* s'enfilen a un nivell que fa feresa.

■ Els parisenchs dels barris propers al riu estàn esveradíssims, y ab rahó.

M. Fallières, a qui l'aigua no li fa gaire goig, ja

ha parlat de ferse instalar el palau presidencial al cim de la *Tour-Eiffel*.

Ja'ls en hi donaré notícies.

No extranyin, donchs, que avuy me presenti ab els papers mullats. No pot ser d'altra manera escrivint desde París, donchs, además del Sena que'ns mulla'ls peus, hem de soportar les boires y les pluges que no'ns deixen res sech.

Tot lo qual ve a desmentir rodonament la cansó popular de l'enfadós:

*Paris s'enciende,
s'enciende Paris.*

Donchs, lo que succeeix, es tot lo contrari.

TARTARIN

Reflexions d'un ignorant

Els apuntuals

ENCARA que jo sigui un ignorant, també, de tant en tant, aprench coses noves y tinch plaer en usarles pera precisar idees; aixís no extranyin veure al cap d'aquestes línies la moderníssima paraula *apuntuals* ab la que, segons el sistema modern de les idees gràfiques, se califica als que no tenen noció de la puntualitat.

Y fet aquest petit exhordi en obsequi a la claretat, podem entrar en el tema que la meua pobre ignorancia m'ha posat sobre'l tapet. Per poca relació que's tingui, entre ella hi ha sempre un noranta nou per cent d'apuntuals; com si no s'hagués inventat aqueixa prodigiosa màquina que'n diuen rellotge, ningú sab ser a una cita a l'hora en que s'ha compromés. Una reunió o assemblea ja se sab que s'anuncia sempre mitja o una hora abans de l'hora en que realment s'ha de celebrar, en obsequi als apuntuals; quan un s'ha de veure ab un altre, sempre hi va un quart o mitja hora més tart de la en que s'ha quedat y molta de la gent que tenen hores de despaig, no compareixen al mateix fins haver passat també un temps prudencial, després de l'hora assenyalada.

No cal que jo m'escariassi en traduir les reflexions que aqueix sistema de fer tart a voluntat ha suggerit a la meua ignorancia, car tots vostès, que no són pas ignorants, se les hauràn fetes milers de vegades, tant per apuntualitats d'altres com per les propries.

Lo que si m'ha fet reflexionar molt es que aquets mateixos apuntuals són els que més se queixen, quan viatgen, si'l tren retrassa un minut l'hora d'arribada a una estació o si'l tramvia en que van triga mitg minut a passar.

En els meus llarchs y múltiples viatges, que han arribat a atrofiar la meua inteligencia, he vist casos estupendos. Una vegada, al arrencar el tren de l'estació, obren la portella del meu vagó y puja, tot sofocat y carregat de maletes, mantes, sombrereres, etc., un bon senyor d'aquets apuntuals, entre'ls crits y renechs del personal que hi havia al andèn y les empenes del chefe del tren que l'apressava a enquibir-se, per por de que rellesqués y anés a parar a sota les rodes del vagó. El bon senyor va asseures al meu costat sofocat, bufant com una manxa, suat com un camàlich y vermell com un perdigot.

Tots els del vagó ens el miràvem com una cosa rara y ningú gosava a dir res, tenint encara el cor estret per la por de moments abans de fer pilota del tardà viatger. Quan ja no's veyen les cases de la població que haviem deixat, y l'aire dels camps havia renovat aquella atmòsfera de terror que havia omplert el vagó, el nou viatger se va calmar un xich y va explicar la seva odissea. Al bon senyor li havien passat la mar de peripecies, però aquestes s'havien succeït totes en l'espai dels deu minuts abans de l'hora assenyalada pera marxar el tren.

Deu minuts abans havia fet anar a la minyona a buscar un pessetero y la noya havia hagut d'anar a tres parades, car en lloch ne trobava; havia promés un duro al cotxer si corria forsa, però havia trobat una inoble arpa per cavall, que s'hi pensava molt pera donar un pas; es clar, al arribar a l'estació, el despaig ja era tancat y la porta del andèn també. Al intentar passar pel restaurant, un porter li havia barrat el pas, y havia tingut d'anar al altre cap de vestibol, saltar per la secció

—El papà a la borsa, el tiet ja La Rabassada. Aquí tot-hom juga, menos jo.

dels equipatges, obrir per forsa la porta del andèn y en aquell precis moment la màquina's posà a xiular. «¡Es indigne—deya;—això es sencillament indigne!» y després, durant una hora, va explicar el perjudici gros que li hauria reportat l'escapada del tren.

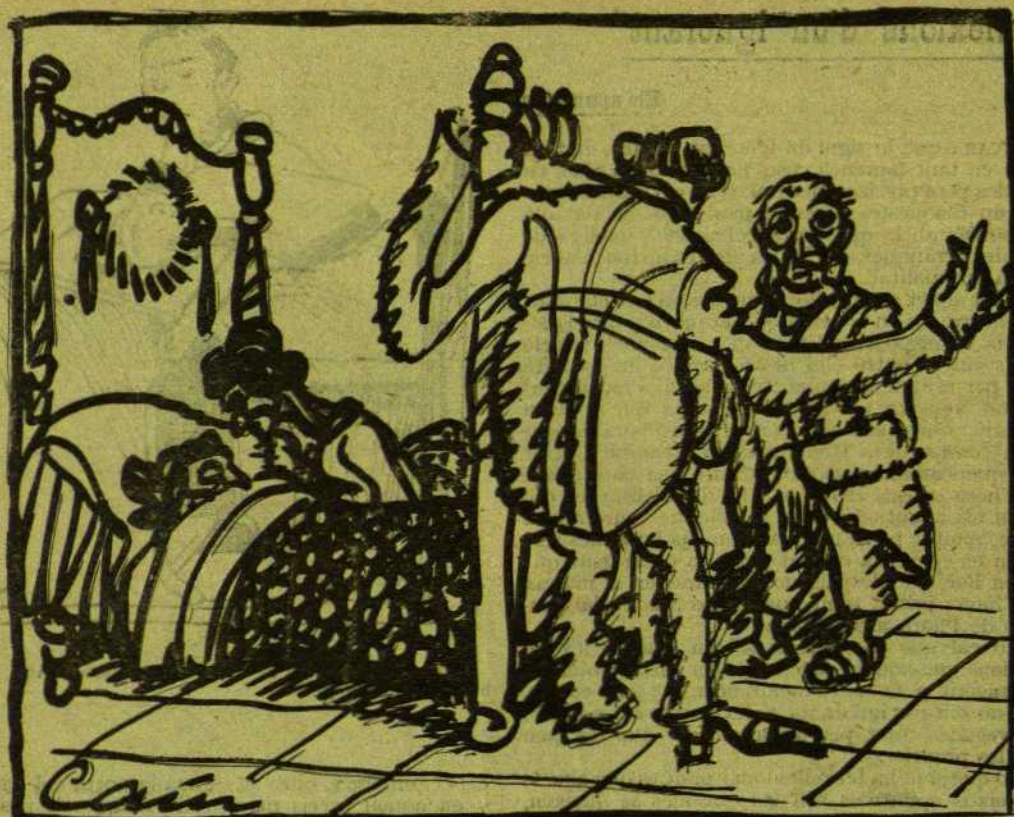
Aquell bon senyor se creya que sortint deu minuts abans de casa seva, ne tenia de sobra; ¡com que ell a tot arrèu hi anava mitja hora més tart!

Donchs be, passades set o vuit hores, quan ja érem pròxims a l'estació de terme, aquell bon senyor havia oblidat per complert l'anginiosa odissea, y l'havia oblidada perquè'l tren portava dos minuts de retràs. Era cosa de veure l'actitut de aquell senyor davant dels chufes de cada estació que anàvem passant; a tots requeria el llibre de reclamacions, y, fins que vàrem arribar a terme, vàrem tenir de soportar les seves impaciencies y els seus dieteris contra la companyia; ¡per l'escandalós retràs de dos minuts que portàvem!

Ninots y coloraines

TINCH por de que ab això de la pintura n'hem fet una mica massa; un xich mal fets els quadros, ja està be; un hom té una cosa diferenta de les dels demés y pot espantarrar a les visites dient que allò no agrada a ningú perquè es senzillament genial

LA MORT DE LA SOGRA

El doctor.—Me sembla que encara durarà fins demà.

El gendre.—Ja es capàs, ja, d'esperar que s'acabi la vaga, perquè no'm pugui estalviar els cotxes.

y els genis rares vegades són compresos per la multitut. Però, senyors, potser n'hauré fet una mica massa. En Torres García y en Regoyos són ja el *despiyorre*; un hom ja no sab per hont agafar-ho. Ara ja no es allò de pintar-ho tot vert, tot groch o tot gris, ara lo moderníssim està en fer-ho mal fet, y com més mal fet, més genial.

Jo, potser ho fa que ja sochi vell, però un niot y una casa y un arbre y unes pedres me'ls estimo més ben fets que mal fets, y una figura que no sapiga hont té'ls brassos y hont té els peus, me sembla que's pot dir que es mal feta.

En Regoyos podrà haver-ne col·locat molts de quadros, però a casa meua no se n'hi veurà may ni un, mentres jo tingui ns de rahó; y'm sembla que lo que es els de Pedralbes, la plassa de Catalunya y les Rambles que hi hà a cà'l «Fayans Català», els haurà de iascar y tornarlos a fer de nou, si'ls vol vendre, a no ser que'ls col·loqui a n'algun aficionat de la Patagonia, dientli que són de l'*Espanya negra*. Els han vistes vostès? Donchs vagintlos a veure y's divertiran, si es que no són de l'Atracció de Forasters, car, en cas contrari, se dol·dràn de que hi hagi qui vulgui fer passar Barcelona al nivell de Vitigudino. Veyent com pinta lo nostre,

es de suposar que seràn aquelles altres coses de llunyanes terres.

Y creguin que es llàstima, perquè en Regoyos sembla més tossut que un aragonès y, desde l'any 1882, pinta de la mateixa manera y fins ha progressat d'allò més en la via *estrafalaria*; ara figurinse un home aixís tossut y de les seves condicions, lo que hauria fet creyent que lo bonich es lo realment bonich, en lloch de creure que lo bonich es lo lleig y lo ben fet, lo mal fet.

Y no parlem den Torres García. Aquet senyor, que ja no deu tampoch ser jove, car fa molts anys que'l sento anomenar, té una exposició a cà'n Dalmau de coses que semblen esguerrós de proves d'una industria de pintura en liquidació. De coses que semblen no acabades, de coses que semblen acabades malament, no'n vulguin més; però lo més trist es que sembla fet d'aquella manera que sembla mal feta, a posta. Hi hà unes dones rentant y extenent roba, que ningú diria que són bogaderes; hi hà un matxo que sembla fet del hereuet de casa; y uns homes que, aquells noys de l'Escola Horaciana que temps enrera van fer una exposició al Fayans, no els farien pas més mal fets; y no'ls dieh res d'uns que fan la sesta, y d'uns altres que mengén.

Vaja, senyors, que m'sembla que n'hem fet massa. Però lo més bonich es que en Torres Garcia té a la capella del SS. Sacrament de Sant Agustí d'aquí Barcelona unes pintures que estan molt be. No ho entench.

ESPÁTULA

Mossegades

De teló endins

El dia del sant del Rey hi havia sessió ordinària. L'hora de convocatoria eren les quatre. En Sostres obrí la sessió a dos quarts de cinch y, en vista de que no hi havia nombre suficient de regidors, va suspendre la sessió.

Els radicals varen protestar y en la darrera sessió varen exteriorisar la seva protesta, davant del poble soberano.

Tot això lo oficial.

Ara, per lo que's refereix a darrera bastidors, sembla que

—Te veig molt preocupat.

—Sí, m'intriga això de que's de la Junta del Casino, sabent que tinc idees lliberals, m'hagin fet *conservador*.

—Sí, senyor, sí; després de cada àpat, lo mateix si es esmorzar, que dinar, que sopar, jo'm prenc una copeta de *Mono*.

—Donchs digui que vostè sofreix una veritable... *monomania*.

la protesta y l'enfado dels radicals no ha estat més que una comedia.

Es a dir, l'enfado no, per lo que's veurà.

El dia de la sessió sospesa era aquell en que corrien encara els ferms rumors de crisis, assegurantse que en Maura formaria govern.

Es sabut que tota la simpatia que's lerrouxistes sentien pel Marqués del Trust, s'ha convertit ara en una gran antipatia contra den Sostres.

Els radicals varen pensar que la sessió del dijous ja no la presidiria en Sostres a causa de la crisis, y per això varen fer la comedia de no assistir a la sessió tots y d'enfadarse quan se va suspendre, a fi de no ensenyar el joch.

Y hem dit que l'enfado si que ha resultat *auténtich*, perquè tota aquella comedia ha resultat inútil, ja que, no havent resultat res de la crisis, no han tingut més remey que seguir rosegant al senyor Sostres.

Tant es provable lo que diem, que sabem de bona tinta que, tant bon punt se va parlar de crisis, els lerrouxistes varen enviar recado a n'en Mir y Miró, que's troba en llicencia, pera que vingues a presidir la sessió.

Ja diu be'l regidor radical, quin nom sentim no recordar:

Ara aquí a la Casa Gran
no sé què hi ha que'm consum.
Me fa l'efecte que's *Sostres*,
noys, ens cauen al damunt.

EN DATO A BARCELONA

—¿Que ja ho era del Institut de previsió quan va venir l'altra vegada a Barcelona?
—¡Y qué tenia de ser! ¿Usted cree que no lo hubiera previsto antes lo que me pasó?

Coincidencia frapant

FINS en això s'han de semblar radicals y esquerrans.

En vista de l'espectacle que han estat donant aquets últims temps els del Puf, dientse desde *La Publi* y *El Poble* tota mena de paraules groixudes, els radicals, pera no ésser menys, han comensat a formalisar l'escició que s'inicià a les darreries del passat Ajuntament.

Pera més imitar l'actitut dels pufistes, l'Herrero, ex-regidor lerrouxista que dimiti el seu càrrech per desconformitat ab els seus correligionaris del Municipi, pensa deshauciar a la *Casa del Pueblo*, ja que part dels terrenys que aquella ocupa són de la seva propietat.

(Aquets revolucionaris tots tenen terrenys de la seva propietat).

En això, l'Herrero no ha fet més que imitar la conducta

den Marial. També aquet va donar els despatxos a un C. N. R. de barriada, perquè li devien lloguers y encara's permetien desaprovat l'actitut política del propietari.

Lo millor que podrien fer lerrouxistes y esquerrans es unir-se ben units; fundar un partit de la Unió de la Gana, y dir mal, tots a l'hora, de la Lliga Regionalista.

En Lluhi de president ja's cuidaria d'explicar el sentit jurídic d'aquesta Unió.

Nova casa

LEGEM en un diari local, que'ls elements dissidents del lerrouxisme tracten de fundar una nova Casa pera fer la competència a la fins ara única *Casa del Pueblo*.

Ja ho deyen els esquerrans que, quan els lerrouxistes se desenganyarien den Lerroux, tots correrien a inscriures al C. N. R.

La vàlvula

DON *Pepe* diu que s'ha consensut de que lo millor es tenir les Corts obertes, perquè aquestes són la vàlvula de seguretat de les exaltacions polítiques.

Finsara tothom havia cregut que'l Parlament servia pera legislar y pera portar al govern la paraula del poble.

En Canalejas ha descobert la nova utilitat de les Corts. Les Corts són la vàlvula.

Y això vol dir que li fa més por en Pau Iglesias anant pel món, que no declarant la teoria del atentat personal en ple Congrés.

Com a únic comentari, podem afegir que aquesta idea del Parlament, en general la tenen tots els polítics, únicament ab la diferència de que ho pensen y s'ho callen, mentres que don *Pepe* ho diu.

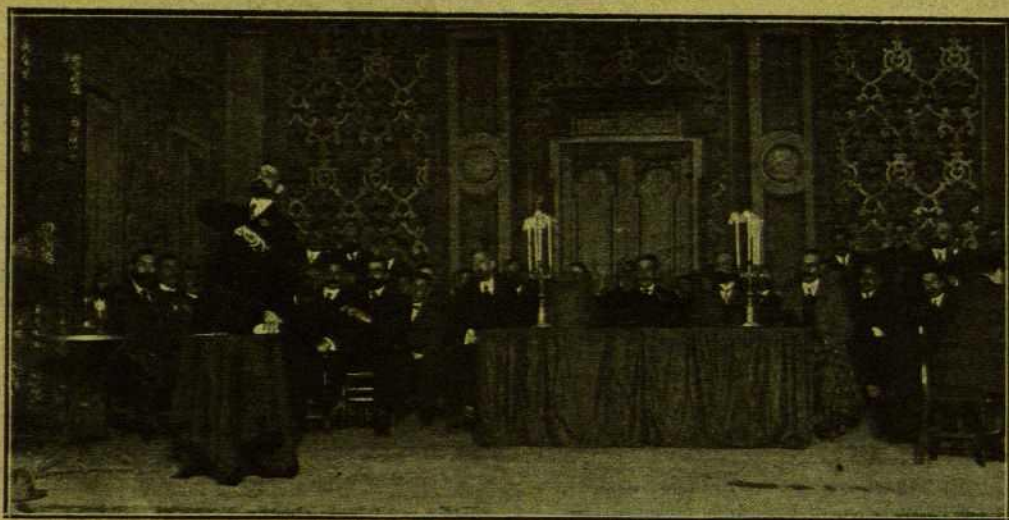
A tot arreu els polítics
pensan molt y parlen poch,
mentres en *Pepe* Canalejas
pensa poch y parla molt.

Es la sola diferència que'l distingeix den Bismarck.

Fes favors a... y t'ho pagaràn a...

TOTHOM recordarà la cèlebre lley del Candau ab la que en Canalejas va voler donar el gran cop democràtic.

LA FESTA REGIONALISTA DE GIRONA

En Francesch Cambó pronunciant el seu discurs desde l'escenari del Teatre Principa'

Banquet ofert a n'en Cambó pels catalanistes gironins

De tot arreu d'Espanya se varen aixecar veus de protesta contra aquella llei, però don *Pepe* no veyà més que als .eu. amichs o ex-amichs de la Conjunció y volia de totes maneres ferlos contents.

Ara, en el debat del Congrés, que ha estat una mena de balans de la política del senyor Canalejas, aquest ha tingut de sentir-se les següents paraules pronunciades per en Melquides Alvarez en nom de la Conjunció:

«¿Cree S. S. en serio que esta ley es satisfactoria al país?»

En Canalejas, al sentir aquesta pregunta, segurament que haurà pensat:

Ves implantant bones bases
y esforsat fent coses grosses.
No hi ha més: tractant ab...
no's reben may més que...

Tot en el seu temps

RETALLEM d'un diari:

«El Sr. Canalejas dijo que con el proyecto de economato trataba de llevar a las prisiones nuevas corrientes sociales».

Sempre'ns ho havien pensat que en Canalejas aniria establint les millors democràtiques del seu programa.

Els seus enemics (?) polítics no tenen rahó d'acusarlo perquè fa tancar societats obreres y empresona a tants quasi correlligionaris.

—Vaja, sembla que això de tallar els arbres ho fassin expressament pera que certs arquitectes ensenyin les vergonyes.

Com que pensa introduir corrents socials en les presons, be ha d'omplirles abans pera que tinguin efecte les reformes.

Competencia sicalíptica

En l'última sessió del nostre Ajuntament, en Guifalons volia fer quedar damunt de la taula el concert gremial de la cervesa.

¡Ay qué dos!

Això fa molt... Guifalons. Encara no va sentir que's tractava de cervesa, ja la va volguer damunt de la taula.

Se passà a votació.

Tothom, inclòs els llerrouxistes, varen votar contra el desig den Guifalons. Tots menys en Soriano.

Aquets sembla que's proposen formar una altra minorieta.

Al veure votar a l'hora
Soriano y Guifalons,
el públich, posantse a riure,
tot seguit digué: ¡Ay qué dos!

La llansa no passa

ARA resulta que les Centrals de Correus y Telègrafs no caben abdues juntes en el solar que s'havia destinat al efecte en la Reforma.

Pera Corrents sol era més que suficient, pero veniaquí que l'Estat, a cambi de l'ajuda que presta pera la construcció del edifici, va exigir que's dongués cabuda en el mateix a la Central de Telègrafs.

L'Ajuntament cuità a fer enderrocar les cases del carrer den Gignàs pera habilitar aviat el local, y ara els arquitectes consultats al efecte, declaren que no hi caben les dues Administracions.

Com no cab a cap cap l'idea d'escullir el solar sense midir-lo y midir-lo després d'haverlo escullit y enderrocat cases pera habilitarlo.

Pel Drapaire

La Casa Amatller, aquella de la xocolata, seguint la seva costum de regalar en cada paquet un cromo en obsequi als seus consumidors, ha pensat ara que la millor manera de parir el xocolata es que's que la consu-

meixen agafin afició a jugar al Foot-ball.

No vol dir això que la xocolata Amatller sia difícil de païr, però com que es tan bona, a lo millor un no'n té prou ab una xicra, y es clar que, si tant llemner s'es, després no queda més remey que posarte a fer saques, espules, dribblings y conas, a fi d'ajudar la digestió.

A n'aquet fi, la Casa Amatller ha tingut la bona pensada de regalar als seus consumidors una serie de 25 cromos molt ben fets, representant els moments més interessants del Foot-ball. Afegint an això que al darrera de cada cromo hi va una explicació clara del joch, queda dit que'l qui volgui sortir campió de Foot-ball no té més que menjar la riquíssima Xocolata Amatller.

XACOLATER

Calendars

Suma y sigue:

Del Xocolata Angelical.—Calendari ab un vistós cromo a la tarja, enquadrat en un march de fusta a l'estil rústich.

Del The Standart (Companyia de Segurs).—Calendari fulla mensual. El principal element decoratiu de la tarja es un motiu heràldich forsa ben entès.

Dels Srs. Adrober, germans (Girona).—Calendari de fulla mensual. Decora la tarja un Vulcà que fins trèn focs pels calxals.

De la Vda. Teixidor. (Objectes de dibuix, pintura y fotografia).—Artístich calendari de fulla diària. La tarja pot fer el serviment de paperera.

De la Farmacia J. Pifarré.—Calendari de bloc mensual. Tarja de fusta artísticament bugida, servint de plafó a un mirall, en el que no hi hà més que mirar.

De les Bodegues Franco-Espanyoles.—Calendari de bloc diari. En la tarja hi figura un vistós cromo imitant l'emalt.

..

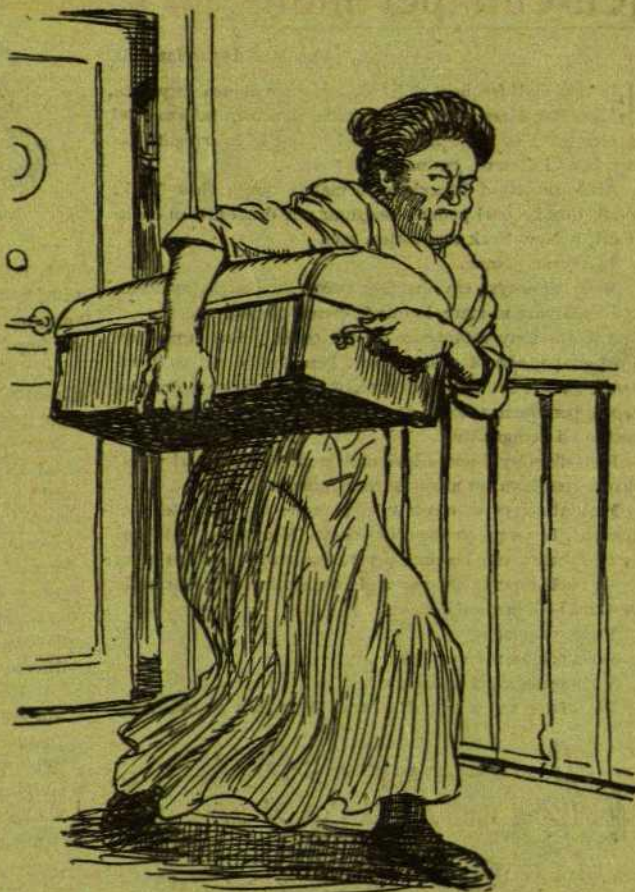
A més dels *Calendars* consignats en el present número y en altres anteriors, hem rebut els següents obsequis de les cases que s'indiquen.

De la joyeria «La Diadema».—Una paperera imitant fulla.

De l'Agencia de Duanes, Aguilar, Piera y Moliné.—Una paperera de cartró en relleu, ab símbols del comerç y dels medis de transport.

Del Ciment Portland Artificial «Aaland».—Una utilíssima ploma sistema «Fontain» d'aquelles que's porten l'oli; dich la tinta.

Dels tallers de metallisteria dels Fills de Gerard Bertrand.

—Ja veuràn, ja, si s'aprova això del servey obligatori, com no'ns podràn despedir ab aquesta facilitat.

—Una pulcra y artística reproducció sobre lluna del famós quadre de Leonard de Vinci «La Gioconda». Es evidentment l'obsequi que bat el *record* de quants han sigut oferts enguany pels establiments industrials de Barcelona a llurs clients, y una bella mostra, ademés, del progrés assolit per la industria artística catalana.

Prenguin exemple de la casa Fills de Gerard Bertrand, alguns establiments d'industries tipogràfiques que no han trobat millor manera d'acreditar el perfeccionament assolit a Catalunya per les arts del gravat y de la impremta, que confiant els clixers y'l tiratge de les fototipies y de les tricomies que ornaven les targes de llurs calendars, a cases estrangeres.

¡Cu=Cut! pel món

Una Miss ben informada

Es cosa molt freqüent el fet de que quan alguna senyoreta per merèixer, o la seva família, demanen informes del pretendent, es molt freqüent, dich, que'ls interrogats donen bons informes, *per no embolicarse*.

Això succeïa a Barcelona lo mateix que a New York; però, quasi, quasi podem assegurar que desde ara en endavant, a New York no passarà més.

Ja veuràn perque.

Miss Alloways era una senyoreta de posició modesta. No tenia pare ni mare, lo que fa creure que era orfe.

Aquesta senyoreta tenia un pretendent. Era aquest un jove guapo, aixerit y simpàtic. Però també era molt curridu. El cafè era'l seu lloch preferit, però sempre li deixava temps pera anar a llocs de pitjor especie y fins crech que'l joch no li desagradava.

Fòra d'això y d'una afició molt pronunciada pel vi y pels licors, resultava un xicot de totes prendes.

Miss Alloways va escoltar les paraules amoroses del pretendent. Li va preguntar com se deya. Y com que ell li contestà Edwart, ella l'estimà per la seva cara y pel seu nom.

—¿Puch esperar en que vostè consentirà en donarme la seva mà?—li preguntà ell.

Y ella respongué:

—De primer me vuy informar.

Y comensà a informarse.

De primer anà a trobar a l'amo de la casa en que vivia

l'Edwart. L'amo de la casa, al enterarse de que la noya tenia algun diner de recó, va pensar que facilitant el casament potser cobraria els lloguers atrassats de l'Edwart.

L'informe va ser esplèndit:

—L'Edwart es un xicot seriós, de bona conducta, simpàtic, honrat a carta cabal, etc.

Miss Alloways va anar a demanar més informes: a una casa de banca ahont havia treballat l'Edwart de meritori; a un restaurant ahont menjava l'Edwart cada dia; al melge que'l visitava, etc.

Tots varen dir que no tenien res que dir d'aquell jove y que'l creyen un xicot de totes prendes desde'l moment que's proposava donar un pas tant seriós com el que anava a donar casantse.

Miss Alloways, satisfeta de totes aquestes explicacions, va escriure al seu estimat Edwart concedintli la seva mà y aportant al matrimoni un petit dot de 500 dollars, recullits a copia de treball y de sacrificis. Perque Miss Alloway treballava. Era dactilògrafa en una de les millors cases de comers. Y sabia més de comers que de bullir mongetes.

L'Edwart y Miss Alloways se varen casar. Ell se incautà

de la noya y dels 500 dollars y comensà a viure be. Bons talls, bones begudes y de tant en tant, per no perdre la costum, un xich de ruleta y altres adminiculs anexas a la vida del jugador.

Miss Alloways va adonarsen. Com que les senyoretes yanquis estàn avesades a mirar totes les coses baix el punt de vista comercial, va comprendre tot seguit que allò era un mal negoci. Abans de desesperarse, va pensar en fer tots els possibles pera millorarlo. Y comensà a sermonejar al seu marit.

Però'l seu marit, o s'havia tornat sòrt o no hi sentia; lo cert es que Miss Alloways no va treuren res de les seves prediques.

Els 500 dollars havien ja desaparegut. Y desapareixien aixis mateix les mensualitats que cobrava la senyoreta Alloways fent de dactilògrafa.

Havent obtingut una prova d'infidelitat, la Miss va planejar el divorci.

Un cop lograt, la senyoreta Alloways va aplicar al seu assumpte la llei comercial de danys y perjudicis.

Y'ls demanà a... als bons senyors que havien donat els bons informes. Havent resultat aquets enganyosos y; per lo tant, en greu perjudici moral y material de Miss Alloways, el tribunal ha condemnat a tots y a cada un dels mals informadors a una forta indemnificació que en suma va alcançar la quantitat de 250.000 dollars, que Miss Alloways va cobrar guapament.

Els «considerandos» del fallo del tribunal no deixaven lloch a dubtes. Els bons informes que s'havien donat en favor del tal Edwart havien decidit a la noya a casarse. Casantse, havia perdut l'humor y'ls diners.

L'indemnificació era tan justificada, que'l tribunal la va fallar per unanimitat.

Nosaltres, igual que'l *Dayl Afternoon*, d'ahont treyem aquesta historia, felicitem coralment a Miss Alloways y cridem l'atenció als que fàcilment donen bons informes *per no embolicarse*.

THAFHANER

IMPRESA DE MARIÁN GALVE, CARME, 16

¡CU-CUT!

PERIÒDIC SATÍRIC DE GRESCA AB NINOTS. Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Trimestre Barcelona, 1'50 ptes.; a l'èra, 2 ptes.; estranger, 2'50 frangch

Arte, perfección y buena salud

ELS GRAVATS de la casa **BAGUÑA Y CORNET** són els més perfectes.

ELS GRAVATS de la casa **BAGUÑA Y CORNET** són els fets ab més rapidesa.

ELS GRAVATS de la casa **BAGUÑA Y CORNET** faciliten la digestió admirablement.

ELS GRAVATS de la casa **BAGUÑA Y CORNET** regularisen el sistema nerviós.

Preu d'un gravat: Insignificant-Venda: Mallorca, 192-Telefon 7452

OBRES QUE TOTHOM HAURIA D'ADQUIRIR

DICCIONARI DE LA LLENGUA CATALANA, nova edició enciclopèdica il·lustrada, tres grossos volums artísticament relligats, pessetes 61'50.

DICCIONARI POPULAR DE LA LLENGUA CATALANA, tres grossos volums y un apèndix, bonicament relligats, pessetes 60.

DICCIONARI CATALÀ-FRANCÉS-CASTELLÀ, en rústega y tela, pessetes 9 y 10.

DICCIONARI CATALÀ-CASTELLÀ y CASTELLÀ-NO-CATALÁN, en tela, pessetes 9.

VOCABULARI CATALÀ-CASTELLÀ, propi per a les escoles, pessetes 1'50.

Diccionari portàtil de les llengües catalana y alemanya per el Dr. Eberhard Vogel

Preu: 3 pessetes ● De venda en la Llibreria Baguñà, Cardenal Casañas, 4

CALLICIDA LLUCH

Mata infaliblement els Ulls de poll, sense'l més petit dolor ni molestia. Una pesseta la capsa. També's venen en pegats, a 15 cèntims un. Com a garantia de puritat, exigeixis els noms de "Callicida Lluch" estampats en el sobre que conté'l pegat. De venda: en farmacies, drogueries y sabateries.

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina present Jaqueurine Golebari 1 pta. capsas. Demanis a totes les farmacies y Rambla de les Flors, 4.

AIGUA DE ST. HILARI

No patirén dels ronyons, del fetge, ni pàl·lid; viurén sempre sans y bons si en totes les ocasions, y al menjar, feu ús diari de l'Aigua de Sant Hilari.

FUMADORS!

VEGETAL Y SENSE OOLA

Postals de moltes menes

LLIBRERIA BAGUÑA.—Cardenal Casañas, 4.—Barcelona

¿Les millors bicicletes? "SANROMA" Balmes, 62 BARCELONA

MIQUEL HORTA FÀBRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPRENTA
Se fan tots menes de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 3 (prop del carrer Avinyó). — BARCELONA

EN DATO AL TIBIDABO

—Barcelona es magnífica.
—¿No l'havia vist may?
—Sí, pero de corre-cutia.